

nu imidlertid slaaet fast, blandt Andet af den høitærede Finansminister, at Slesvigerne ikke betragtes som gaaende ind under Alderstillsægsbestemmelsen. Den høitærede Minister har som Grund for ikke at tage disse Embedsmænd med anført, at det ialfsald, naar Alt kom til Alt, kun var ganske Enkelte, der bleve ramte af denne Haardhed, men jeg maa nu tilstaae, at jeg finder, at, netop naar enkelte Personer blive trukne frem og skulle bære alle de Andres Synder — om jeg saa maa sige —, falder Uretfærdigheden med temmelig stor Haardhed over dem. Dersom man vilde befatte enkelte Personer, f. Ex. blot de Allerigeste her i Landet, troer jeg nok, at man fra mere end eet Sted vilde høre en meget djærv Protest derimod. Den ærede Drdsfører anførte en anden Maade, hvorpaa man kunde undgaae Uretfærdigheden, nemlig ved at dele disse Embedsmænd i 2 Classer, den første bestaaende af dem, der vare gaaede fra Slesvig til Danmark og frivillig havde søgt Embede der, og den anden bestaaende af dem, der vare fordrevne ved Krigen; men jeg maa gjøre den ærede Drdsfører opmærksom paa, at denne Distinction ikke er udtømmende, idet der er Mange, som hverken have gjort det One eller det Andet, som hverken ere flygtede paa Grund af Krigen, eller som frivillig have søgt over til Kongeriget. Der er Embedsmænd, som ikke ere gaaede til Kongeriget, men til hvem Kongeriget er gaaet hen, nemlig alle Embedsmændene i de incorporerede Districter. De ere ikke gaaede til Kongeriget, men dette har udvidet sig ned paa det slesvigiske Territorium, og vi ville vistnok Alle meget ønske, at det var gaaet langt længere ned. Disse Embedsmænd vilde dog være ganske mærkværdigt stillede, naar man siger til dem: „J høre ikke med“, skjøndt det er givet, at de i dette Dieblif ere kongerigske Embedsmænd. Jeg vil ikke sige, at dette gjælder om Mange; men der er dog Adskillige, som komme ind under denne Kategori, og overfor dem vil jeg tillade mig at gjøre den høitærede Finansminister opmærksom paa, at det vistnok vilde være mere end haardt, om man vilde sige, at kongerigske Embedsmænd ikke vare kongerigske Embedsmænd, fordi de havde været slesvigiske Embeds-

mænd, naar det dog er en given Ting, at de ere i den samme Stilling, hvori, og paa den samme Plet, hvorpaa de vare, da Kongerigets Lovgivning incorporerede dem herunder Landet. — I Anledning af det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage) har fremdraget, og som navnlig har fundet Modsigelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke alene er Lægmand, som mene, at der ved en Reform af Soldtarifsen vil kunne indvindes en betydelig Besparelse i Arbeidskraften, og at Embedsstanden i Soldvæsenet derved vilde kunne reduceres; men det er ogsaa selve Soldembedsmændene, som mene det; ja, jeg vil gaae endnu videre. Jeg har liggende paa min Plads en Erklæring fra en praktiff Soldembedsmand, hvori han siger, at det er mærkeligt, at man ikke først reformerer Soldlovgivningen, før man reducerer Embedsstanden; thi det er en given Ting, at, dersom man nu reducerer og giver nye Lønningslove, og senere reformerer Soldtarifsen — hvad alle Soldembedsmænd ere enige i bør gjøres —, vil man allertid komme til at reformere. Det er ikke enkelte, men mange, ikke alene affledigede, men ogsaa fungerende Soldembedsmænd, som ere af den uforgribelige Mening, at man her gjør noget Forkeert. Jeg vil gjentagende gjøre opmærksom paa, at det er ikke saa ganske sjældent, og ikke paa saa saa Steder, at man allerede under Forholdene, som de nu ere, kan paavise, at Soldpersonalet er tilstede i et altfor stort Antal. Ogsaa i denne Retning har jeg en Erklæring liggende for mig, og mine egne Dine sige mig, forsaavidt jeg kjender enkelte Districter, at der her er noget Forkeert. Den høitærede Minister siger nu imidlertid engang, at en parlamentariff Commission ikke fører til Noget, men at de Eneste, som vide Besked om det nødvendige Antal af Embedsmænd, er Administrationen. Den høitærede Finansminister vidste ganske sikkert, da han tiltraadte Ministeriet, ingen anden Besked end den, som han fik fra sine egne hengivne Embedsmænd, og den eneste Norm, man skal gaae efter for at faae at vide, hvormange Embedsmænd der ere nødvendige, er altsaa Embeds-